

[Maigaard.]

rier og konserverindustrien. Disse monetære udligningsbeløb udgør en stor andel af EFs budget. I 1973 var vi nede på 2,8 pct., i 1974 på 2,6 pct., i 1975 på 6,0 pct., i 1976 på 11,7 pct. og i 1977 i al fald på 12,7 pct. I disse 5 år er der i al fald brugt 20,9 mia kr. til monetær udligning direkte i strid med danske interesser. Der er derfor grund til at spørge, hvordan regeringen vil begrænse ressourceforbruget over EFs budgetter, og ikke mindst, hvordan den vil begrænse de monetære udligningsbeløb.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nørsgaard):

EFs budget for 1976 er på 8,4 mia RE, hvilket svarer til 63 mia dkr. Budgettet for 1977 er endnu ikke endeligt vedtaget. Det kan påregnes at beløbe sig til ca. 8,9 mia RE, hvilket vil sige 66,5 mia dkr. Det betyder, at EFs budget udgør ca. 2 pct. af de samlede nationale budgetter. For alle EF-landene svarer det til lidt under 1 pct. af bruttonationalproduktet.

EFs budget kan groft taget siges at omfatte tre slags udgifter. For det første poster, som erstatter nationale udgifter. Det drejer sig først og fremmest om udgifter til den fælles landbrugspolitik. De udgør ca. 70 pct. af EFs samlede budget. Hvis der ikke eksisterede en fælles landbrugspolitik finansieret over EFs budget, måtte medlemslandene afholde udgifter til national landbrugspolitik over de enkelte landes statsbudgetter.

For det andet udgifter, omfattende ca. 20 pct. af budgettet, som delvis erstatter eller supplerer tilsvarende aktiviteter på de nationale statsbudgetter. Der er f. eks. tale om udgifter til socialfonden, til industripolitik, til dele af den fælles forskningspolitik, f. eks. det europæiske fusionsprogram inden for atomforskningen, samt til dele af bistanden til udviklingslandene.

Endelig er der den type udgifter, dækkende ca. 10 pct. af budgettet, som må siges at være direkte affødt af EFs eksistens og således ikke ville belaste de nationale budgetter, hvis EF ikke eksisterede. Det er f. eks. administrationsudgifterne.

EFs budget afspejler den politik og de foranstaltninger, som vedtages i Ministerrådet. Regeringens holdning over for de enkelte udgifter på EFs budget er en følge af de standpunkter, som fastlægges ved behandlingen af de enkelte

samarbejdsområder. De EF-aktiviteter, som vi går ind for som led i Danmarks markedspolitik, går vi også ind for, når vi opstiller EFs budget. Vi støtter derfor ikke nedskæringer på budgettet på områder, hvor vi i Ministerrådet aktivt arbejder for en udbygning af EF-samarbejdet.

På indeværende tidspunkt findes der stort set kun én fælles politik, nemlig landbrugspolitikken. Det er en naturlig følge heraf, at udgifterne til den fælles landbrugspolitik udgør størstedelen af budgettet.

På en række områder, hvor foranstaltninger på fællesskabsplan er under opbygning, viser budgettet en vis stigning. Den begyndende fællesskabsfinansiering af aktiviteter af denne karakter er en følge af medlemslandenes ønske om at opbygge en fællesskabspolitik på andre områder end landbrugspolitikken. Regionalpolitikken tegner sig for omkring 4 pct., den sociale fond ca. 2,2 pct., bistand til udviklingslandene ca. 3 pct. og forsknings- og industripolitik lidt over 2 pct. af det samlede EF-budget. De rene administrationsomkostninger inden for EF udgør ca. 4,5 pct. af budgettet.

Denne manglende balance mellem udgifter til forskellige sektorer afspejler efter regeringens opfattelse en manglende balance i selve EF-samarbejdet. Det er regeringens ønske, at EF-samarbejdet udbygges på en række områder, herunder vedrørende sociale foranstaltninger, f. eks. bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, energipolitik, industripolitik, forskningspolitik samt miljøpolitik. Det vil koste penge, og det vil føre til, at disse udgifter stiger på EFs budget. Denne holdning indebærer naturligvis ikke, at regeringen stiller sig imødekommende over for enhver udgiftsforøgelse på EFs budget. Vor generelle holdning til EFs budgets forvaltning er, at dette bør underkastes det almindeligt gældende hensyn til sparsomhed og fornuftig administration.

Inden for landbrugspolitikken har de sidste års valutakursudvikling ført til meget store udgiftsforøgelser. Det er sket gennem indførelse af de såkaldte monetære udligningsbeløb. De er en konsekvens af, at medlemslandene ikke er rede til at overholde grundprincipperne i den fælles landbrugspolitik, fordi de ikke vil lade følgerne af deres valutakursændringer slå igennem på deres landbrugssektor. Disse udgifter kan anslås til ca. 7 mia dkr.

Det er vanskeligt at vurdere, hvor store de